

Odmev iz Afrike

Ilustrovan mesečnik
v prosep afriških misijonov.

Izdaja:
Klaverjeva družba.

Upravništvo:
Trst, via Fontanone 4.

Stane za celo leto 1 K.

Odmev iz Afrike, ilustrovan mesečnik v pro-
speh afriških misijonov in
v oproščenje zamorskih sužnjev. Stane za celo leto 1 K.
Naroča se pod naslovom: Družba sv. Petra Klaverja, Trst,
via Fontanone 4. — Oddajalnica družbe sv. Klaverja:

Ljubljana, Frančiškanska ul. 8.

Darovi se lahko pošiljajo tudi naravnost na glavno voditeljico Klaverjeve družbe,
gospo grofico M. Terezijo Ledóhowsko, **Rim,** via dell' Olmata, 16.

Vsebina številke meseca rožnika.

Apostolski vikarijat v Natalu. (Oblatje brezmadežne Device).
— Apostolska prefektura v Rodeziji. (Oo. jezuitje). — Apostolska
prefektura v Portugiškem spodnjem Kongu. (Očetje sv. Duha). —
Kratka misijonska poročila: Zamorci so tudi socijalisti. Betlehemska
revščina. Cheren, Erythrea. Vlč. o. Lux. — Slika: Afriški misijonar
z gojenci.

Predprave in pooblastitve za duhovnike.

Da bi se tudi duhovščina v vedno večjem številu dejanski
vdeleževala Klaverjevega podjetja, prosila je glavna voditeljica Klaver-
jeve družbe za vse duhovnike, ki pripadajo tej družbi, pri Nj. svetosti
papežu Piju X. sledečih predprav in pooblastitev in jih je po pro-
pagandinem posredovanju tudi dobila:

1. Vsak duhovnik, ki pripada Klaverjevi družbi, ima trikrat
na teden osebno oltarno predpravo;
2. pooblastitev, vernikom ob smrtni uri podeliti popolen od-
pustek po od papeža Benedikta XIV. splošno predpisanem obrazcu;
3. s papeževimi odpustki blagoslavljeni rožne vence, križce,
razpela, svetinje in manjše kipe in rožne vence blagoslavljeni z
Brigitinimi odpustki.

Propagandino pismo z dne 23. majnika 1905.

Klaverjeva družba za afriške misijone!

Ako vleče koga srce, da bi žrtvoval svoje
življenje iz ljubezni do najbolj zapuščenih ljudi v
Afriki, in da bi pomagal vse svoje žive dni afriškim
misijonarjem in misijonskim sestram, opozarjamo
ga na Klaverjevo družbo. Kaj je to, boste vprašali?
To je od apostolskega sedeža potrjena ženska družba
v pomoč afriškim misijonom. Ima že dva novicijata,
enega v Rimu, drugega pri Mariji Sorg blizu Solno-
grada. Sprejemajo se jako vestno vzgojene gospice,
posebno one, ki znajo več jezikov. Tiskan pouk o
pogojih za vsprejem je vedno na razpolago. Kdor
želi biti vsprejet, naj se blagohotno obrne na

Grofica Marija Terezija Ledóhowska

Rim, via dell' Olmata 16.

Sv. Peter Klaver, apostol zamorcev,
prosi za nje in za naše podjetje!

Odmev iz Afrike

Blagoslovljen po Piju X.

Upravištvo: TRST, via Fontanone 4.

Stane za celo leto 1 K.

Vsak prvi torek v mesecu daruje eden
vlč. misijonarjev v Afriki eno sv. mašo
za žive in mrtve ude.

Apostolski vikarijat v Natalu.

(Oblatje brezmadežne Device).

Sv. Joakim tik Umsinsinja, 2. velikega srpana 1905.

Misijonarja tro težke skrbi.

Naša misijonska postaja leži še v zibelki, ker je še skoro novorojeno dete. In kdo ne kriči v tej dobi, kdo ne joka. Jokajočemu detetu prihiti mati na pomoč, saj ona najbolj zna utolažiti drobno stvarico, ona poseduje tudi sredstva, ki ga uteše.

Gospa grofica, lahko boste umeli, da tudi mi plakamo čez svojo mlado in majhno misijonsko postajo, ki biva še le kratek čas na zemlji, ki si sama ne more pomagati, in je prisiljena zanašati se na tujo pomoč. Vas, gospa grofica, kličemo na pomoč, k Vam vpijemo, saj Vas je božja previdnost odločila za mater afriških misijonov, ki prejemajo od Vas zares materino pomoč.

Sicer ne vem, kaj bi Vam napisal, samo to rečem, da sem ubog misijonar med kafri. Sila me tare, zato upam, da mi je pomoč kakor zagotovljena.

Dovolite mi, govoriti nekoliko o naši misijonski postaji. Njena preteklost, naše solze in naši upi Vam bodo pokazali, da smo vredni pomoči, in da bo pravočasna pomoč dobro seme, ki bo obrodilo stoteren sad.

Dve leti sta že, odkar me je poslal msgr. Jolivet k sv. Joakimu. Postaja je bila takrat stara šest mesecev. P. Mayr jo je vtemeljil z

velikimi težavami, in on sam je že dvojil nad uspehom. Kafri niso kazali posebnega veselja do cerkve, saj niso dobivali v njej ne piva piti, niti mesa jesti, in kaj bo kafer drugega iskal v cerkvi.

Bridko mi je bilo pri sreči, ko sem se po nedeljah oziral po praznih cerkvenih kotih, in zazrl sem le tri misijonske sestre in neko irsko obitelj, kafa pa nobenega. Ker niso marali kafri k meni, moral sem jaz k njim. Obiski me niso prav nič zadovoljili, in večkrat se mi je vsilila grešna misel, kaj je neki zmotilo mojega prednika, da je šel napravljat pri takih ljudeh misijonsko postajo, tisočkrat bolje bi bilo, da bi bil pustil vse pri miru.

Nekega dne obiščem kral, pogansko vas. Pogovarjal sem se o marsičem, samo tega jim nisem povedal, radi česa sem prišel. Skrajna me molče poslušajo, potem se začno pogovarjati in končno tudi smejati. Mislil sem: srečaa minuta stoji pred durmi, vse je moje, govor lahko obrnem na drago stran.

„Mati, povej mi, zakaj te ni bilo v nedeljo v cerkev?“

„Sama ne vem, zakaj nisem prišla. Nemara pridem prihodnjo nedeljo.“

„Dobro! Privedi seboj tudi moža in deco! In zakaj ne pošlješ otrok v šolo? Deca morajo v šolo!“

„To pa že ne, oče! Potrebujem je doma.“

„Dobro, dobro! Ali ta deklica tukaj naj le pride v šolo!“

„O ne, oče! Potrebujem jo doma, mora otroka pestovati.“

„Zakaj ga ne pestuješ sama?“

„Bi ga že pestovala, ali pijana sem, če le imam kaj piti, in ne morem varovati otroka. In če sem pijana jaz, deklica pa v šoli, kdo bo kahal, kdo netil ogenj, kdo bo izvrševal druge posle?“

„Kaj si vedno pijana?“

„Vedno, vedno, če le imam kaj piti. Danes še moje pivo ni dobro, jutre bo pa že dišalo. Za tri dni ga imam napravljenega. Ko ga izpijem, grem k sosedu in bom tam pila.“

Kaj sem si hotel drugega, kakor da obrnem hrbet takim ljudem. Ali bom svinjam metal bisere? Kakor ta žena, tako so se izgovarjali tudi drugi, da ne morejo v cerkev, ker morajo doma popivati.

Drugokrat obiščem Skvelo. Delal je z Gano tik kočē, in me ni opazil, ko se približujem.

„Sakubona, ndoda! Dober dan, mož!“

„Sakubona, infundisi! Dober dan, misijonar!“

„Danes delaš? Tako je prav.“

„No, no, že vem, po kaj si prišel. Mojo deco bi rad v šolo? Le hodi, odkoder si prišel, dece ne dobiš!“

„Na, na, Skvala, kaj si danes tako hud! Obiskal sem te, da se nekoliko pogovoriva.“

In prej ko mi je bilo mogoče stopiti iz konja, sklone se kvišku, prime konja za uzdo in ga odvede na konec vasi. „Stamba kahme! Srečno! Zadosti je, da te vidim, druga ne potrebujem od tebe. Le hodi naprej! Proč! Poberi se!“ Hotel sem ga potolažiti, ali bil je tako razburjen, da si ni dal nič dopovedati.

Žalosten se povrnem v postajo, in kaj sem hotel drugega, kakor da izlijem svoje solze v presv. Srce Jezusovo, ki je vir vse tolažbe in da čakam primernege trenutka. Čakal sem kolikortoliko vdan v svojo csodo. Nekega jutra, bilo je štirinajst dni pozneje, grem mimo kapelice, na pragu je sedelo majhno dekletce, dež jo je premočil, in tresla se je od mraza.

„No, kaj delaš tukaj?“ Molčala je in ni odgovorila. V rokah je držala vmazan papirček. Vzamem ga in preberem: „Pošljem ti hčerko Tizeno, poučuj jo v šoli. Gana Ciliza.“

Dete je bilo staro komaj štiri leta. Sestra ga vzame k sebi, ga preobleče in dete ostane pri njej celi dan.

Drugega dne dojde ob isti uri, s seboj privede dve drugi dekletci, stari 12 do 14 let. Podali sta mi pismo: „Skvela Vam pošlje svoji dve hčeri v šolo. Gana Ciliza.“

Pozneje pride Ngiyena obiskat svojo sestro, in zopet pozneje pride mati, in sploh vse iz cele vasi. Kaj se je bilo neki pripetilo, da je naklonilo Skvelo poslati otroke v šolo, ko mi jih prej tako surovo odreče! Menim, da ji prišla ura dobrega pastirja. Odprli smo šolo. Naša prva šolarica, majhna Tizena, postane Leontina, zapustila je svet in šla je med angele, ki beđe nad našo postajo. Makvabe se pridruži katekumenom, ki bodo prihodnjo jesen prejeli sv. krst. Gane Ciliza se zove Joakim, s pobožnostjo in gorečnostjo, da privede izgubljene ovce v hlev Kristusov, je nam vsem v spodbudo. Skvelova žena Namacula in on sam sta se dala preroditi v vodo in sv. Duhom. Skvela se je prav pridno učil katekizma, dasiravno mu je učenje delalo preglavico, ker je že v visoki starosti.

Nekoliko pozneje sem krstil Joakimovega brata, ki je pa umrl za prsno boleznijo, tudi Antong, Skvelin sin, se je dal krstiti, najbrž na očtovo dovoljenje. In vas, ki mi je izžela s trdovratnostjo mnogo britkih solz, napravlja mi sedaj veselje za veseljem. Dobri pastir se je naselil v sredini tega napol divjega naroda.

Misijonska postaja se je precej razcvetela, pravega napredka pa vendar ni, ker manjka pripomočkov. Sedaj stoji v polnem cvetu, in upam, da bo dušna žetev obilna. Imamo že mnogo katolikov, in lahko rečem, da dobrih katolikov. 26 katekumenov se pripravlja na sv. krst. Petnajst deklic imamo v izgoji, in še več zunanjih deklic obiskuje šolo. Krščenih otrok je mnogo, šk da da stanujejo predaleč od postaje in da ne morejo v šolo. Ko bi imeli začem, vzeli bi je vse k sebi, da je izgojimo po svoji volji. Sp'oh pa je moja želja, da sprejmemo kolikor največ mogoče otrok k sebi, da je odtegnemo poganskemu vplivu v vasi in da se privadijo krščanskega življenja. Po mojem mnenju, bomo le tedaj kaj dosegli, če bo prav veliko otrok pri nas stanovalo, ker le na ta način nam bo mogoče vstanoviti krščanske družine, ki bodo podpore misijonski postaji.

Kakor sem že povedal, imamo le petnajst otrok v izgoji, več jih ne moremo sprejeti, stanovanje je premajhno, jesti jim nimamo kaj dati in obleke tudi ne. Večkrat sanjam, da stoji na holmcu, nasproti naši postaji, veliko poslopje, okoli njega lepo ograjen vrt,

po katerem se otroci veselo preganjajo. Ko se prebudim, me splaši britka misel, da bi k temu potreboval najmanj 2000 kron. To mi napravlja tolike bridkosti, da dalje časa ne morem zopet zaspati.

Ko se nekoč prebudim iz takih grozних sanj, mi šine v glavo misel, ki je najbrž odzgoraj, da naj vzamem v roke beraško palico, in da naj svoj žalosten položaj Vam potožim. Zanašam se, da bo moj klic odmeval pri „Odmevovih“ bralcih, katerim je gotovo največ na tem, da se širi češčenje božjega Srea.

V Kristusu vdani

M. L. Manuel, O. M. I.

Apostolska prefektura v Rodeziji.

(Oo. jezuitje).

Nove vstanovitve v Tongaji.

Dasiravno sem že več kakor enkrat prejel delež Vaše milošćine, vendar se še nisem nikoli drznil, Vas naravnost zakaj prositi, misleč si, da so drugi potrebnejši.

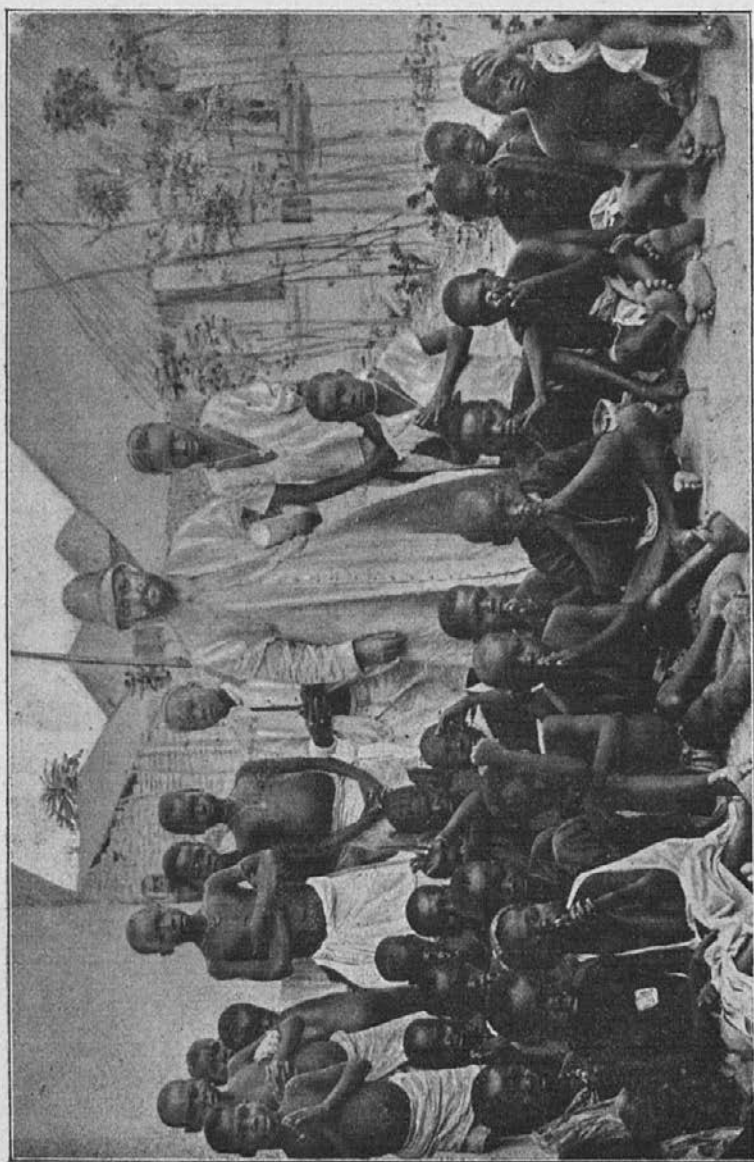
Zdaj se je spremenilo marsikaj, in dasiravno Vam nočem opisovati naše revščine, bi Vam vendar rad predložil naše namere. O. Moreau in meni je došlo častno povelje, da pridobiva Kristusu severovzhodno Rodezijo. Kraj leži med Zumbo ob Sambezi in belgijskim Kongom. Deželica ni nič manjša od Avstro-Ogrske, če ni večja. Protestantje so nam všli naprej in imajo že več misijonskih postaj v deželi. Prav v naši bližini napravlja misijonsko postajo neki Amerikanec, ki pripada k ločini sedmega dne. Ne morem Vam povedati, kaj je ta človek in kaj hoče, samo to vem, da uči, da je nedelja delavnik in sobota praznik. Tukajšnjega jezika ne ume, zato ima tri Zulupridigarje, ki morajo iz vseh prerokov dokazovati, da treba v nedeljo delati in v soboto počivati. Za trud je plača.

Razven dokazov za resnico naše sv. vere, uživamo še nekatere druge prednosti, ki nam bodo najbrž pripomogle do zmage.

Moj prednik, o Moreau, je že pred leti obiskal to deželo. Pri odhodu je vzel seboj štiri zamorčke v Matabelo, kjer jih je štiri leta vzgojeval. Trije mladeniči so stričniki kralja Monca, in eden je njegov sin. Kraljev oče je že pred petdesetimi leti jako ugajal Livingstoneu. Vsi štirje so dobro poučeni in vneti kristjani. Ko so Tongi izvedeli, da smo prince vzgojevali, postali so nam jako naklonjeni.

O. Moreau je globok jezikoslovec. Spisal je več knjig v Svinaskem jeziku, matabelski jezik mu teče kakor materni. Kako veselje, ko vidim, da so Tongi kar krotki pred njim, dasiravno je še le pred meseci prišel iz Bulavayo. O meni se tudi govori, da sem jezikoslovni talent, in l. 1890 sem spisal primerjajočo slovnico tukajšnjih narečij, in k sreči, da sem postavil Tonganarečje na prvo mesto. Od tega je že preteklo petnajst let, in marsikaj sem že pozabil, vendar mi prihaja sedaj zopet v spomin, in ako pazim, umem ljudsko govorico. Majhen besednjak sem že dovršil in za prvo berilo iščem založnika.

Naše delovanje ni omejeno na Tongajo. Pred kratkim mi je došlo povelje, naj grem prihodnji mesec dalje proti severu, v deželo

Afriški misijonar z gojenci.

nekega poglavarja, katerega sem bil v Mavru krstil, in da naj tam vstanovim novo postajo. Tamošnji jezik je zopet drugačen. Na korist nam je nova železnica, ki nas veže z omikanim svetom, skrbi za

zdravje ter dovaža živila, seveda za denar, a kje ga dobiti? Pri odhodu nam je dal apostolski prefekt o. Gartland osemdeset šterlingov, rekoč: „Glejte, kako bote izhajali!“ Tako nas je poslal v pustinjo. Na potu si kupimo lopato in gremo štirinajst dni daleč v sredino Tongaje, kjer smo edini belokožci razven tistega Amerikanca iz ločine sedmega dne. O. Moreau je praveč stavbenik, postavil je čedno kočjo iz lesa in glince. Tukaj se počutim tako dobro, da bi ne menjal z nobenim bogatinom v Bulavaji. Lopata je moje orodje, sadim zelje, fižol, čebulo, korenje, repo, krompir. Nekaj zelenega že imamo za v juho. Dosedaj nisem znal teh opravil, ali sila kola lomi, in mojemu zdravju je tako d. lo prikladno.

O. tarja imamo dva, prenosljiva sta, eden je popolen, pri drugem manjka marsikaj.

Tako se nam godi. Trudili se bomo pri svojih pičlih močeh storiti veliko dobrega, in ako nam Bog poš je pomoči, bomo marsikaj dosegli. Če nas bodo dobrotniki podpirali, razsvetela se bo kmalu v katoliški cerkvi nova krasna cvetlica. Ker smo daleč, daleč od omikanega sveta, omenim samo, da nam je dobrodošlo vse, karkoli kdo daruje, priprosta igla ravno tako kakor zlat kelih, in kosa kruha tudi ne z vržemo. Molitve so d brotnikom zagotovljene. Ljubi Bog naj družbi vse povrne, kar stori za afriške misijone!

Vas spoštuj oči sluga v Gospodu

P. J. Torren, S. J.

Apostolska prefektura v Portugiškem spodnjem Kongu.

(Očetje sv. Duha).

Landana, 27. avgusta 1905.

Posledice francoskega kulturnega boja v misijonskih deželah. — Veselje in žalost.

Danes Vam pišem samo par vrstic v zahvalo za poslani zaboj. Parnik že napenja jadra in moram naprej. Kakor vsaka poslatev, tako nam je povzročil tudi zadnji zaboj mnogo ve-elja. Občudujemo Vašo darežljivost do naše postaje.

Težave v misijonskih deželah so vedno hujše in prete nam z grozno bodočnostjo. Francija je napovedala sv. veri boj na življenje in smrt, to občutimo tudi v misijonskih deželah, in na raznih krajih se kažejo posledice verske gonje na Francoskem. Francoska vlada je prava sovražnica sv. cerkve, in druge vlade, če je tudi ne preganjajo, vendar nič ne store za njo.

Portugalska je dosedaj dovoljevala afriškim misijonarjem prosto vožnjo, sedaj nam je odtegnila tudi to dobroto, in misijonar je prepuščen popolnoma samemu sebi. Že prej je bilo težko se presoditi, zanaprej bo še težje, zato nam je vsak darek, če je tudi še tako nezaten, jako dobro došel, ker nam vsaj nekoliko odpomore.

Kako bridko je, če mora misijonar gledati, kako h'rajo podjetja, katera so ustanovili naši sobratje z mnogim trudom in naporom, za katera je iztekla marsikatera kaplica krvi in se je žrtvalo marsikatero človeško življenje. In to je tem britkejše, ker se

po teh deželah ravno sedaj širi omika, in ko so zamorci tako naklonjeni sv. veri, kakor še nikoli prej. Obeta se nam lepa bodočnost, za koje vresničenje še bo pa treba mnogo trpeti. Satan vidi, da mu hočemo iztrgati kraljestvo, zato se pripravlja tudi on na boj. Poguma nam ne manjka, ne omahujemo. Kdor dela za Boga, mora biti požrtvovalen junak. Gremo naprej, pripravljeni smo preliti zadnjo kaplenco srčne krvi.

Hotel sem Vam pisati samo par vrstic, ti sta pa postali zelo dolgi, za Vas, ki ste preobloženi z delom, morda veliko predolgi. Nagli razvoj Klaverjeve družbe razgrinja Vaši delavnosti široko polje, in napravlja Vam gotovo tudi mnogo veselja. Dobro, za katero deluje Klaverjeva družba se ne da preračunati. In Bog spleta gotovo Vam in soudom prekrasno krono v nebesih.

V šestih mesecih smo krstili na stotine poganov. Sobratje potujejo nepreghoma po deželi. Zboli eden, postane drugi še gorečnejši, vsakateri bi rad pridobil za Kristusa kolikor največ duš.

Kako lepo je videti okoli 600 zamorcev vsako nedeljo pri sv. maši v krasni novi cerkvi. Prej se je govorilo, da bo prevelika. Temu pa ni tako, če Bog da, bo kmalu premajhna. Moram skleniti, je že čas. Samo še pripomnim, da se Vas vedno spominjam v molitvi in da sem zatrdno sklenil, da bom privadil k temu tudi zamorce, katere bom pridobil za sv. vero.

Z vsem spoštovanjem vdani in hvaležni

P. Magelhaes.

---

* || **Kratka misijonska poročila.** || *

Zamorci so tudi socialisti. V Missions des Peres Blancs, katerega izdajejo beli očetje, se beró sledeči dogodki: V Evropi se mnogo govori in piše o socializmu in njegovih neizvedljivih smotrih. Stranka ima geslo, da hoče živeti ob tujih žuljih. Kar se v Evropi še le namerava, to so zamorci že davno dosegli, postali so dovršeni socialisti. Čujte nekaj dogodkov, ki vam to pojasnjujejo! Mimo našega stavbišča pride zamorec, na glavi nese deset lepih jansovih korenin. Zidarji in strežáci ga ugledajo in začno vpiti: „Vè ntvani! Stoj! Ali naj glada konec vzamemo?“ Zamorec se ne obotavlja, takoj vzame breme iz glave in razdeli korenine, ostali sta mu samo dve kot popotnica za dva dni dolgo pot. Drugi prizor: Delavec izvleče iz žepa svoj bvari, podobno je našemu koruznemu kruhu, še bolj pa polenti. Imel je samo enega za obed za se in za brata. Kruhu je bil primešan kuhan bob. Komaj da ga je odvil, bil je v listje zavit, že prihite zamorčki in začno lomiti košček za koščkom. In kar ne bi bilo nasitilo dveh, razdelilo se jih je desetero med seboj. Ali menite, da se je zamorec vpiral, češ, to je njegov obed? Ne, molče je gledal, kako so drugi obedovali, da njemu ni treba. Enaki prizori se ponavljajo dan za dnem. Kdor je danes razdelil vse, kar je imel, vzame jutre sosedu vse, kar najde pri njem. Sosed si baše pipo — zamorci so strastni kadilci — sosed zapazi, koj priskoči, da tudi on potegne dišečega dima vase. Brž jih je po deset skupaj, pipa potuje od ust do ust, vsakdo potegne enkrat, dvakrat, in ko je prazna, se izroči lastniku. Tudi on je potegnil samo enkrat, dvakrat, kakor drugi, in vendar ne meni, da se mu je zgodila krivica. Kar ima eden, imajo vsi. Zato se pravi: delimo in delimo, delimo vse! Zamorec res deli, ali deli samo tedaj, kadar si ne more drugače pomagati. Ako dobi sadja ali tobaka, se najprej ogleda, če ga nihče ne vidi. Če ni nikogar blizu, skrije svoj zaklad, ter ga tako le za grmom mirno povžije, tobak pa lepo na samem izpuši. Če je bil kdo navzoč, se mora deliti, ker zamorska šega tako veleva. Sosed ima pravico do

polovice, in ako se jih več nabere, si razdele v enakih delih. Pogosto se mora limona razrezati na deset, dvajset delov. Tako si dele med seboj samo osebe istega spola. Žena možu nikoli nič ne vzame, še celo soprogu ne. Mož ji da kaj, če hoče iz dobrote, ne da bi ga vezala dolžnost. Ali ni to dovršeni socializem?

Betlehemska revščina. Vlč. o. Rouselet, ud lionske misijonske družbe, nam je dne 1. vinotoka 1905 ganljivo popisal revščino, ki vlada v postajah ob gorenjem Nigru. Piše takole: „Ubogí oče Piotin ni nikoli podelil blagoslova z Najsvetejšim. Nima kadilnice, ne plašča, ne veluma. K sreči sem te predmete prinesel na povratku iz Evrope, seveda ne dvojnih. Njegova postaja je od moje oddaljena samo dobro poldruge uro, in o. Piotin poseduje majhen, prenesljiv harmonij, da spremlja z njim zamorce pri petju, jaz ga pa nimam, in vrvnala vsa, da zbirava kristjane enkrat pri njem, drugo pri meni, da opravimo večernice s slovesnim blagoslovom. Kadar grem jaz k o. Piotinu, vzamem seboj kadilnico, plašč in velum, kadar pride on k meni, pride s harmonijem. Tako je bilo. Zdaj sva na boljsem. Vaša poslatev nas je oskrbela. Oskrbela? O. Piotinu še manjka velum, meni harmonij. In godba je vendar tako priljubljena pri zamorcih, ki pojo od jutra do večera, od večera do jutra. Ne morete si misliti, gospa grofica, kako veselje bi napravili meni in mojim zamorcem, ako bi mi takole na Vaš dobrotljiv ukaz prek morja in prek rekà priplul majhen harmonij, meni, ki sem godec z dušo in telesom. A manjka mi še nekaj potrebnjšega in imenitnejšega kakor harmonij, nimam zvona. Poldruge leto sem že na svoji novi postaji Aghiere, in še nimam drugega orodja, da bi klical vernike v cerkev, kakor dve slonovi rebri, s katerima tolečim drugo ob drugo. Glas je res močan in čuje se daleč, samo da se ne strinja s cerkvenimi predpisi. V tem oziru je moja postaja najrevnejša, kar jih poznam, izvzemši eno samo, katero oskrbuje črn katehist, in kjer se zvon nadomešča z lopato, z novo, ki je prišla zlomljena iz Evrope, morda je iz pretrdega jelka. Zlomljena je, in vendar je našla imenitno porabo, za katero ni bila skovana. Glasi se skoro tako ljubko, kakor moje slonove kosti. A pustimo jo, naj jo zagovarja vlč. o., kateremu je postaja izročena, in ki jo je spravil v tako imenitno službo. Jaz pa bi bil hvaležen, ako bi se našla kaka dobrotljiva duša, ki bi mi zamenjala slonovi rebri z zvonom. Rebrí bi bili zanimivost za evropske muzeje. Še nekaj mi teži srce, noče se mi namreč v glavi zjasniti, dobivamo li odpustke ali ne, kadar molimo angelsko pozdravljenje ob ropotu slonovih reber. Cerkevni predpis stavi za pogoj glas zvona. Ko bi mi kakov liturgičen učenjâk pomagal iz zadrege!

Cheren, Erythrea. Poškodovanje po viharju. Zopetna lakota. Vlč. kapucin o. Mih. de Carbonara je naletel pri povrnitvi iz Evrope v svojo misijonsko postajo na grozno upuščanje, katero mu je dva dni poprej napravil vihar. Spalnica za gojence, shramba in dvojno drugo misijonsko poslopje je popolnoma razkrito. Popravilo bo stalo najmanj 2000 lir. „Razun tega sem našel,“ piše isti misijonar, „po vaseh vzor prave lakote. Ljudje se hranijo s koreninjem raznega grmičevja in z nekim kislim sadom, katerega namačejo po deset dni v vodi, da mu izsesa kislino. Da bi le brž prenehala deževna doba, potem dozore indijske smokve! Nekaj bodo že zalegle, če tudi malo. Kaj je smokva za izstradano telo! Les je les, če ni kruha vmes.“

Vlč. o. LuX, iz družbe sv. Duha, nam piše z dne 15. septembra 1905 iz Bagomayoe, da razsaja kuga po Sanzibaru, in da ne sme nihče iz kraja. Trgovina in ves drug promet sta obtičala, kar je hud udarec za prebivalstvo in posebno za ubogega oskrbnika kakor sem jaz. Zato molim dnevice: „Kuge, lakote in vojske, reši nas o Gospod!“

Ponatis člankov iz „Odmeva iz Afrike“ ni dovoljen, ponatis misijonskih pisem in poročil le z natančnim podatkom virov.

Izdaja Klaverjeva družba v Solnogradu. — Urejuje: J. Palir, kapelan na Črni gori.
Odgovoren urednik: Anton Slamič. Tisk tiskarne sv. Cirila v Mariboru.

Nova dobrota Nj. svetosti papeža Pija X. podeljena Klaverjevi družbi.

Propaganda poroča, da je bil njen tajnik dne 23. majnika 1905 pri sv. očetu Piju X. in da je pri tej priložnosti podelila Nj. svetost Klaverjevi družbi sledeče odpustke in predpravice:

1. Popolni odpustki.

1. Dne 6. prosinca, na praznik sv. treh kraljev;
2. na binkoštno nedeljo;
3. dne 2. svečana, na svečnico;
4. dne 26. aprila, na god naše ljube Gospe dobrega sveta;
5. ob vseh godovih apostolov;
6. dne 29. aprila, na god sv. mučenika Petra, iz pridigarskega reda (to je vstanovni dan Klaverjeve družbe);
7. dne 3. aprila, na god sv. Benedikta iz Filadelfe, iz frančiškanskega reda, s priimkom zamorec;
8. dne 15. vinotoka, na god sv. Terezije.

Družniki se vdeležijo teh odpustkov, ako prejmejo vredno sv. zakramente in nekoliko molijo po namenu sv. očeta za razširjatev sv. vere. Darujejo se lahko dušam v vical.

2. Nepopolni odpustki.

1. 300 dni, kolikorkrat se družnik vdeleži tridnevnic, katero opravlja Klaverjeva družba pred godom naše ljube Gospe dobrega sveta, dne 26. aprila, in pred praznikom sv. Petra Klaverja, dne 9. septembra;

2. 100 dni, kolikorkrat zmoli družnik Očenaš in češčeno Marijo s pristavkom: „Sv. Peter Klaver, apostol zamorcev, prosi za nas!“;

3. 50 dni, kolikorkrat opravi družnik kako dobro delo v prid Klaverjevi družbi.

Skupno živeči družniki se vdeležijo vseh teh odpustkov, popolnih in nepopolnih, ako obiščejo svojo domačo cerkev in izmolijo po spovedniku določeno molitev. Tudi otroci, ki še niso bili pri sv. obhajilu, se udeležijo teh odpustkov, ako obiščejo katerokoli cerkev in izmolijo po spovedniku določeno molitev.

3. Oltarna predpravica.

Pri vsakem oltarju ima sv. maša popolni odpustek, ako se daruje za pokojnega družnika.

POZOR! Opozorimo naše čitatele in dobrotnike, da pošljemo za vsako, tudi najmanjšo svoto denarja — bodi si, da nam je bila poslana kakor dar, naročnina ali pospešiteljeva podpora — potrdilo s podpisom naše glavne voditeljice. Kdor ni prejel za pošiljatev v teku 14 dnij takega potrdila, naj reklamira, ker v tem slučaju nismo prejeli denarja.

Vino

v korist afriških misijonov.

Vinsko pleme	1/1 steklenica	1/2 steklenice	1 zabojček za poskušnjo s 4 polsteklencami s poštnino in zabojčkom
	K	K	K
Algerijski muškatovec . .	2:50	1:35	7—
Malvoisie mi sec (za sv. maše)	1:80	1—	5:50
Malvoisie blanc doux . . .	2:20	1:20	6—
Malvoisie doux rouge . .	2:20	1:20	6—
Samoški konjak	6—	3—	14—
Quina Samos (za bolnike)	3:45	1:80	8:75

Vsa ta vina se dobivajo pri **vinškem oddelku** družbe **sv. Klaverja v Solnogradu, Dreifaltigkeitsg. 12.**

Oddajalnice so:

Dunaj, I. Bäckerstrasse 20. — Krakova, ul. sw. Amy 4. — Inomost, Universitätsstrasse 3. — Praga, IV. 33. — Bolzan, Obstmarkt 16/I. — Malvoisie-vina, konjak in Quina-Samos se dobijo tudi v Breslavi, Hirschstrasse 33.

Obširni popisi za Avstro-Ogrsko in Nemčijo se dobijo zastonj.

Sčim naj podpiramo misijone?

Sv. maše. Propaganda je podelila Klaverjevi družbi pravico sprejemati darove za sv. maše ter je pošiljati v Afriko misijonarjem. Da se pa z njimi res kaj pomaga misijonom, ne smejo biti darovi premajhni, in naj bi ne znašali vsaj spod 2 K ne.

Kruh sv. Antona. Klaverjeva družba bi rada pomagala največjim revežem v Afriki. Uvedla je zato kruh sv. Antona. To se napravi tako-le: ako je kdo v zadregi, naj obljubi sv. Antonu Pad. kakov primeren dar za uboge zamorce. Ako ga bo sv. Anton uslišal in mu pomagal, naj se dar dopošlje Klaverjevi družbi.

Klaverjev novičič in otroška zveza. Ta dva zavoda sta se ustanovila še le pred kratkim ter imata namen vzbujati požrtvovalnost za misijone pri starih in mladih, bogatinih in revežih. Pristopi lahko, kdor daruje na mesec najmanj pet ali vsaj dva vinarja za misijone.